



Jules Bennett

Ameerika menuautor

Sinuga
põimitud

Armastusromaan



**Kirjastuselt Ersen ilmunud
Jules Bennetti raamatud:**

Võrgutades vaenlase tütart
Töökaaslastest armastajateks
Süütu naine ja vallutaja mees
Sinuga põimitud

Ameerika menuautor

Jules Bennett

Sinuga põimitud



Armastusromaan

Inglise keelest tõlkinud Katrina Karu

ERSEN

Jules Bennett
Wrapped in You
2016

*Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub
eranditult kirjastusele ERSEN.
Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine
ilma valdaja loata on õigusvastane
ja seadusega karistatav.*

Raamat on väljamõeldis. Kõik tegelased, sündmused ja erinevad vestlused on autori kujutlusvõime vili ega ole reaalselt toimunud.

Igasugune sarnasus tegelike sündmuste või inimestega, elus või lahkunutega, on juhuslik.

Kaane kujundanud Ilon Vilder
Toimetanud Reet Piik
Korrektor Inna Viires

Copyright © 2016 by Jules Bennett
All rights reserved.
© 2018 Kirjastus ERSEN

M03331418
ISBN 978-9949-82-210-2

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest **www.ersen.ee**

Tänuõnad

Tohutu tänu minu suurepärasele agendile Elaine Spencerile, kes on olnud mulle innustaja, proovilugeja ja mõistuse hää. Tänu sinule sai see sari võimalikuks.

Minu imelisele toimetajale John Scognamigliole. Sinuga on lust koos töötada. Aitäh, et sa armastad seda sarja ja jagad minu nägemust.

Minu õele Angelile kaasa mõtlemast igal hetkel, kui mul aga inspiratsioon peale tuleb. Me oleme loonud hetke ajal süžeeleine väga veidrates kohtades.

Jillile, et sa oled alati minu jaoks olemas ja valmis mulle igal ajal nõu andma.

Ma tänan Jumalat, et ta on andnud mulle kõik vajaliku ja õnnistanud mind selle imelise eluga.

Lõpetuseks tänu minu abikaasale ja tütardele, kes on minu jaoks kõige tähtsamad. Te muudate iga päeva säravamaks.

Esimene peatükk

Igal muul ajal oleks Zach Monroe kütkestavat ja seksikast Sophie Allenit vältinud ja seda väga mõjuvatel põhjustel. Esiteks seetõttu, et naine kandis lühikesi seelikuid, mis olid ta ümarate puusade ümber pingul ja milles ta nägi liiga kuradima hea välja. Teiseks käis Sophie mingi suvalise mölakaga, kes teda ei väärinud, nii et Zachil ei olnud mingit õigust naist ihaldada.

Ja ennekõike muidugi seetõttu, et ta rikkus aastaid tagasi naise elu. Ta oli hoidnud eemale, kuigi oleks pidanud võtma vastutuse.

Hommikupoolikul oli Sophie Zachile suure üllatusena helistanud ning kutsunud mehe enda kontoris. Ta helistas lausa Zachit töönumbrile, millelt olid kõned suunatud mehe mobiilile. Nähtavasti soovis naine, et see eksromptkohtumine jääks ametialaseks. Mida iganes. Mida varem Zach teada saab, mida naine tahab, seda kiiremini saab ta sealt lahkuda ja oma tööpostile naasta. Ehitusel töötamine tähendas seda, et sul oli väga vähe aega inimestega suhelda ja ohtralt aega oma viha välja taguda.

Zach sikutas vana tammepuust ust, mis kuulus Georgia osariigis Havenis asuvalle kinnisvarabüroole, kus Sophie töötas. Mehe saabumisest andis märku kelluke.

Nii kui ta ukseläve ületas, mähkis lilledõhn ta endasse. Sophie. Naine oli alati lõhnanud lilled, värskuse ja suve järele.

Suurepärane, nüüd on ta nagu mingisugune eit, kes kirjeldab Sophie signatuurlõhna. Naise läheduses kaotas Zach oma mõtete üle igasuguse kontrolli.

See oli tema kuriteole palju rängem karistus kui vanglas veedetud aasta.

Kahvatukollaste seintega väike kontor, mille ooteruumi ehtsid kirjudes pottides taimed, nägi just sellisel moel kutsuv välja, nagu Sophiele võis meeldida. Tänavapoolsest aknast paistis sisse päike, valgustades oma kiirtega naise väikest kohta siin ilmas.

Naine, keda ta oli kunagi pidanud oma heaks sõbraks ja võib-olla kellekski enamakski, tiirutas koridori lõpus, ühes käes paberid, teises pastakas. Ta kandis üht neist vastupandamatult liibutavatest seelikutest, seekord tumelillat, koos lihtsa halli varrukateta kampsuni ja loomamustriga madalate kingadega. Naise kuldsed juuksed laskusid tema õlgadele pehmete lokiidena, mida Zach oleks tahtnud üle kõige oma nahal tunda. Sophie ei jätnud teda kunagi külmaks. Naist nähes tabas teda iga kord justkui rusikahoop kõhtu.

Sophie nägi temas arvatavasti suvalist ehitajat, kes sõitis oma romust veoautoga, mis tegi veel jubedamat häält, kui tolle väljanägemisest eeldada võinuks.

Samal ajal kui Zach nägi naises kõike, mis temas endas puudus: väljapeetust, ilu ja puhtust. Mehe lapsepõlvedemonitest piisas, et tõestada, kui suurel määral nad teineteisest erinesid.

Kuid niipea, kui ta märkas Sophie lonkavat kõnnakut, tundis ta oma kaelal poomistunnet ja rinnus pitsitust. Mõni päev oli naise samm kergem, kuid tema puue oli alati märgatav, surumas oma nuga iga korraga sügavamale Zachi rinda. Visuaalsed meeldetuletused tema kunagistest eksimustest mõjusid mehele laastavamalt kui miski muu.

Sophie säravate roheliste silmade pilk kohtus tema omaga.

„Zach.“ Naise õlad kangestusid ja ta haaras oma paberitest tugevamini kinni. „Ma ootan veel teisi, sa võid seni minu kabinetis istet võtta.“

Naise füüsiline ilu ja mõte kõigest sellest, mille ta oli kunagi käest lasknud, muutsid Zach'i hetkeks sõnatuks. Siis aga jõudsid naise öeldu talle läbi udu kohale. „Kes teised?“

„Liam ja Braxton.“ Sophie keeras talle selja ja kadus tagasi ruumi, mis paistis olevat tema kabinet.

Mida see veel pidi tähendama?

Nagu ööliblikas tuleleegile, järgnes Zach naisele. See kohtumine oli tema jaoks intrigeeriv, kuid eesootav kohtumine vendadega mõjus ärritavalt.

Sophie kabinet oli sama hubane kui ooteruum. Rõõmsavärvilised kollased kardinad, laual väikeses vaasis värske lillekimp ja hõbedases raamis foto. Mehe pilk liikus kohe fotole, millel Sophie seisis Zach'i kadunud õe Chelsea kõrval.

Chelsea, kes lahkus nende seast liiga vara. Ta oli olnud elav, energias ja elujõust pakatav ning alati uuteks väljakutseteks valmis. Tõsiasi, et ta suri mingi absurdse suusaõnnetuse käigus, tõi Zach'ile mõningast lohutust. Vähemalt ei olnud Chelsea kannatanud ja suri, tehes midagi, mida ta armastas. Kuid siiski...

„Tundub võimatu, eks ole?“ küsis Sophie, kes seisis oma laua taga, pilk pildil. „Ma ei tea, kui mitu korda ma olen hakanud talle sõnumit saatma või leidnud ennast tema tänavalt. Ma igatsen jutujamisi temaga, tema naeru.“

Zach neelatas tugevalt. Jah, temagi oli teinud sama. Mehele tundus, et ta ei harju kunagi mõttega, et elust pakatavat õde ei olnud enam tema kõrval. Chelsea oli neist neljast adopteeritud õest-vennast ainus, kes oli teda mõistnud.

Zach seisatas Sophie laua ees oleva kahe tooli kõrval ja otsustas toetuda hoopis seina najale. Polnud mingit mõtet ennast mugavalt sisse seada, kui ta oli samal ajal paanika äärel, sest pidi viibima nii väikses ruumis Sophiele sedavõrd lähedal.

Zach nägi Sophiet viimati neli kuud tagasi matustel, kui naine ta käte vahel nuttis, klammerdudes hauaplatsi ääres mehe särgi külge. Zach ei arvanud, et naine oli lohutuseks spetsiaalselt just tema välja

valinud. Ta lihtsalt sattus olema Sophie selja taga, kui too murdus. Alguses ei tihanud ta naist emmata, kuid kohe, kui oli seda teinud, laskus ta sügavamale põletavasse põrgusse, kuna sai tunda, kui täiuslikult naine tema embusse sobis. Zach mõistis, kui palju ta oli käest lasknud.

Kui Sophie aga toibunud oli, lasi ta mehest lahti, nagu oleks kõrve-tada saanud, keeras selja ja läks oma auto juurde. Zach ei olnud teda seitsaadik näinud.

Mees oli ise nii sügavas leinas, et tal ei tulnud pähegi mõelda, kuidas Sophie tema õe surmaga toime tuli. Ta kujutas ette, kuidas see läikivate mansetinööpidega ennast täis poiss-sõber Sophiet lihtsalt õlale patsutas. Vaevalt oleks see tüüp lasknud oma üli-konda rikkuda, samal ajal kui Zach'i frakisärk ripsmetušiga kokku sai.

Kui ta hauaplatsilt lahkuvat Sophiet pilguga saatis, tõstis miski temas pead. Miski, millele ta ei osanud nime anda ja mida oli tar-gem eirata.

Välisukse kelluke helises jälle. Zach tõmbas käega üle näo, nii et habemetüükad ta peopesa torkisid. Kes vendadest järgmisena uksest sisse astub? Kas too, kellega Zach veel rääkis, või hoopis teine, keda Zach iga hinna eest vältis?

„Me oleme siin,“ hõikas Sophie läbi kabineti minnes, et uut küla-list tervitada.

Zach hoidis pilgu põrandal, käed rinnal risti. Palju parem oli vaadata oma kulunud töösaapaid laitmatult valgel vaipkattel kui näha, kuidas Sophie ruumist lahkudes lonkab.

„Ohhoo, see peab küll olema midagi väga tähtsat, kui sina ennast kohale oled vedanud.“

Zach vaatas ukse poole, kus seisis tema noorem vend Braxton. „Mul pole aimugi, miks meid siia kutsuti.“

Braxton võttis istet Sophie laua ees oleval toolil. „Miks sa ei istu?“

„Mul on siingi hea.“ ...